

AUTOR SVETOVÉHO BESTSELLERA
VOLANIE KUKUČKY

ROBERT GALBRAITH

BÚRLIVÁ KRV

DETEKTÍV CORMORAN STRIKE

Ljndeni

Búrlivá krv

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Robert Galbraith

Búrlivá krv – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BÚRLIVÁ KRV

ROBERT GALBRAITH

BÚRLIVÁ KRV

Z angličtiny preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Robert Galbraith: Troubled Blood
Copyright © 2020 by J.K. Rowling
Translation © Diana Ghaniová, 2022
Translation © Jana Kantorová-Báliková, 2022 (básne)
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2876-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2881-2 (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-2882-9 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2883-6 (mobi)

Venujem Barbare Murrayovej,
sociálnej pracovníčke,
členke Vzdelávacej asociácie pracujúcich,
učiteľke, manželke, matke, starej matke,
diabolskej hráčke bridžu
a tej najlepšej svokre na svete.

*Tam hľadali ju, kládli otázky
no všetko márne, odpovede niet.
Či planý osud, dáka z ťažkých bied
ju prikvačili, či ju milému
ukradli, veru rozpovedať hneď
sa nedá, je to na dlhšie...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

*Lebo keby to tak nebolo, niečo by zmizlo v ničom, čo je
matematicky nemožné.*

Aleister Crowley
Thothova kniha

PRVÁ ČASŤ

A prišlo slastné leto...

Edmund Spenser
Kráľovná víl

1

*Nuž, taký bol ten, o kom je dnes reč,
vždy Spravodlivosť hájil Artegall...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

„Si rodený Cornwallčan,“ vyhlásil podráždene Dave Polworth. „Veď by si sa ani nemal volať Strike. Po správnosti si Nancarrow. Hádám tu nebudeš sedieť a označovať sa za Angličana?“

Krčma Victory Inn bola v ten teplý augustový večer taká preplnená, že ľudia postávali aj na širokých kamenných schodoch vedúcich k zálivu. Polworth a Strike sedeli pri stole v kúte s pivom v ruke a oslavovali Polworthove tridsiate deviate narodeniny. Cornwallský nacionalizmus bol témou rozhovoru už dvadsať minút, no Strike mal pocit, že prešlo oveľa viac času.

„Označil by som sa za Angličana?“ zauvažoval nahlas. „Nie, pravdepodobne by som povedal, že som Brit.“

„Choď do riti,“ odsekol podráždene Polworth, ktorého hneď všetko vytočilo. „To by si nepovedal. Len sa ma snažíš naštváť.“

Dvaja priatelia vyzerali ako úplné protiklady. Polworth bol nízky a štíhly ako džokej, vetrom ošlahaný, predčasne zvráskavený a cez rednúce vlasy mu presvitala pokožka spálená od slnka. Džínsy mal roztrhané a tričko pokrčené, akoby ho zdvihol zo zeme alebo vytiahol z koša na bielizeň. Na ľavom predlaktí mal vytetovaný čiernobiely kríž svätého Pirana, na pravej mu svietila hlboká jazva, suvenírom po blízkom stretnutí so žralokom.

Jeho priateľ Strike pripomínal ochabnutého boxera, ktorým vlastne aj bol. Mohutná, vyše meter osemdesiat vysoká postava, trocha krivý nos

a husté kučeravé tmavé vlasy. Nemal žiadne tetovania, a aj keď mal na tvári vždy náznak hustého strniska, pôsobil čisto a upraveno ako bývalý policajt alebo vojak.

„Narodil si sa tu,“ nástojil Polworth. „Takže si Cornwallčan.“

„Problém je, že podľa tohto pravidla si ty Birminghamčan.“

„Choď do riti!“ zaskučal naozaj urazene Polworth. „Som tu od svojich dvoch mesiacov a moja mama je Trevelyanová. Je to identita – to, čo cítiš tu.“ Polworth si pobúchal po hrudi nad srdcom. „Mamina rodina žila v Cornwalle celé stáročia...“

„Hej, ale krv a pôda nikdy neboli moje...“

„Počul si o tom poslednom prieskume?“ prerušil ho Polworth. „Otázka znela: *Aký je váš etnický pôvod?* a polovica – *polovica* – zaškrtila cornwallyský namiesto anglický. Obrovský nárast.“

„Super,“ utrúsil Strike. „Aká možnosť pribudne nabudúce? Dumnon-
ský a rímsky pôvod?“

„Len ďalej používaj tento skurvený povýšenecký tón,“ odvrkol Polworth, „a sám uvidíš, ako dopadneš. V Londýne si už pridlho, kamarát... Nie je nič zlé na tom, ak si hrdý na svoje korene. Nie je nič zlé na tom, že komunity chcú, aby im vláda vo Westminsteri vrátila moc. Škóti nám budúci rok vydláždia cestu. Uvidíš. Keď získajú nezávislosť, stlačia spúšť. Keltský ľud v celej krajine začne konať,“ uzavrel.

„Dáš si ešte jedno?“ dodal a ukázal na Strikeov prázdny pivový pohár.

Strike šiel do krčmy, lebo si chcel oddýchnuť od napätia a obáv, nie počúvať kázeň o cornwallyskej politike. Polworthova oddanosť nacionalistickej strane Mebyon Kernow, do ktorej vstúpil ako šestnásťročný, sa za ten rok, odkedy sa videli naposledy, zjavne ešte prehĺbila. Dave zvyčajne dokázal Strikea rozosmiať ako nikto iný, ale nezniesol žarty o cornwallyskej nezávislosti, ktorá Strikea zaujímala zhruba rovnako ako bytový textil alebo sledovanie vlakov. Už mal na jazyku, že sa musí vrátiť do tetinho domu, ale tá predstava bola hľadám ešte depresívnejšia ako urážky starého priateľa na adresu supermarketov, ktoré odmietli dať kríž svätého Pirana na tovar cornwallyského pôvodu.

„Jasné, vďaka,“ odvetil a podal prázdny pohár Daveovi, ktorý zamieril k baru a cestou zdravil známych na všetky strany.

Strike zostal pri stole sám a pohľadom roztržito preletel po krčme, ktorú vždy považoval za svoj lokál. Za tie roky sa zmenila, ale ešte vždy sa v nej dal spoznať ten podnik, v ktorom sa na konci puberty stretával so svojimi cornwallskými kamošmi. Mal zvláštny dvojaký pocit, že je presne tam, kam patrí, a zároveň tam vôbec nepatrí – pocit intenzívnej dôverylosti a izolovanosti.

Bezcieľne preniesol pohľad z drevenej dlážky na reprodukcie s námorníckym motívom a zistil, že sa díva rovno do veľkých ustarostených očí ženy s bledou podlhovastou tvárou a tmavými vlasmi pretkanými šedinami, ktorá stála pri bare aj s priateľkou. Nespoznal ju, ale za poslednú hodinu mu neuniklo, že niektorí miestni naťahujú krky, aby si ho mohli lepšie obzrieť, alebo sa snažia zachytiť jeho pohľad. Strike sa odvrátil, vytiahol mobil a tváril sa, že esemeskuje.

Ak známych čo len náznakom povzbudil, hneď mali tému na rozhovor. Všetci v St. Mawes totiž zjavne vedeli, že jeho tete Joan pred desiatimi dňami diagnostikovali rakovinu vaječníkov v pokročilom štádiu a on, jeho nevlastná sestra Lucy a jej traja synovia ihneď pricestovali za Joan a Tedom, aby im boli aspoň nejakou oporou. Už týždeň odrážal zvedavé otázky, počúval súcitné slová a zdvorilo odmietal pomoc, vždy keď sa odvážil vyjsť z domu. Už ho unavovalo ustavične vymýšľať nové spôsoby, ako povedať: „Áno, zdá sa, že je nevyliciteľná, a áno, všetci sme z toho mimo.“

Polworth sa pretlačil naspäť k stolu s dvoma pivami.

„Nech sa páči, Krpec,“ povedal a znova sa uvelebil na barovej stoličke.

Stará prezývka nebola ironickou narážkou na Strikeovu výšku, ako predpokladala väčšina ľudí. Súvisela s jeho kočovným životom, počas ktorého podľa Polwortha „zodral krpce“. Strikea hneď obmäkčila a pripomenula mu, prečo je priateľstvo s Polworthom najtrvácnejším v jeho živote.

Pred tridsiatimi piatimi rokmi nastúpil malý Strike na základnú školu v St. Mawes o pár mesiacov neskôr ako ostatní. Na svoj vek bol nezvyčajne veľký a mal prízvuk, ktorý sa nápadne odlišoval od tvrdého miestneho

nárečia. Hoci sa narodil v Cornwalle, len čo sa matka spamätala z pôrodu, utiekla do noci s bábätkom v náručí a vrátila sa k londýnskemu spôsobu života, ktorý tak zbožňovala: striedala byty, squaty a večierky. Štyri roky po Strikeovom narodení sa vrátila do St. Mawes so synom a maličkou Lucy, no nadržanom znova odišla, tentoraz bez Strikea a jeho nevlastnej sestry.

Strike sa nikdy nedozvedel, čo presne stálo v odkaze, ktorý Leda nechala na kuchynskom stole. Nepochybne mala nejaké problémy s prenajímateľom alebo frajerom, alebo možno túžila ísť na nejaký hudobný festival. S dvoma malými deťmi bolo zrazu náročné žiť podľa svojich predstáv. Nech bol dôvod jej čoraz dlhšej neprítomnosti akýkoľvek, Ledina švagriná Joan, ktorá bola na rozdiel od nestálej a zmätenej Ledy konvenčná a disciplinovaná, kúpila Strikeovi rovnošatu a zapísala ho do miestnej školy.

Keď ho učiteľka predstavila, ostatné štyri a pol ročné deti naňho zvedavo pozreli. Niektoré sa zachichotali, keď vyslovila jeho krstné meno: Cormoran. Báł sa ísť do školy, lebo mama mu sľubovala, že ho bude „učiť doma“. Snažil sa strýkovi Tedovi vysvetliť, že mama by zrejme nechcela, aby chodil do školy, ale Ted (za normálnych okolností nesmierne chápvavý) rozhodne vyhlásil, že pôjde, a tak sa napokon ocitol medzi cudzími deťmi s čudnými prízvukmi. Strike, ktorý nemal vo zvyku plakať, si s hrčou v hrdle veľkou ako jablko sadol za starý písací stôl so sťahovacou roletou.

Nikdy sa uspokojivo nevysvetlilo, prečo sa triedny „šéf“ Dave Polworth rozhodol spriatelíť s novým spolužiakom. Nevedel to dokonca ani Strike. Neboli za tým obavy zo Strikeovej veľkosti, lebo Daveovi dvaja najlepšie kamoši boli statní synovia rybárov a samotný Dave bol neslávne známy ako bitkár, ktorého útočnosť bola nepriamo úmerná jeho výške. Kým sa skončil prvý školský deň, z Polwortha sa stal Strikeov kamarát a ochranca, ktorý spolužiakom pohotovo vysvetľoval všetky dôvody, prečo si Strike zaslúži ich rešpekt: bol rodený Cornwallčan, synovec plavčíka Teda Nancarrowa, netušil, kde je jeho mama, a nemohol za to, že rozpráva s čudným prízvukom.

Hoci bola Strikeova teta chorá, tešila sa, že u nej synovec strávil celý týždeň, a hoci mal Strike na druhý deň ráno odísť, v ten večer ho v podstate vyhnala z domu, aby šiel osláviť narodeniny „malého Davea“. Nesmierne

si cenila staré väzby a bola rada, že Strike a Dave Polworth sa aj po toľkých rokoch kamarátia. Joan považovala ich priateľstvo za dôkaz, že konala správne, keď ho napriek želaniam neschopnej matky poslala do školy. Bolo pre ňu tiež dôkazom, že Cornwall je Strikeovým ozajstným domovom bez ohľadu na to, kam sa až zatúlal a že momentálne žije v Londýne.

Polworth si poriadne odpil zo štvrtého piva, obzrel sa cez plece a prepichol pohľadom tmavovlasú ženu a jej svetlovlasú priateľku, ktoré ešte vždy pozorovali Strikea.

„Poondiate turistky.“

„A ako by vyzerala tvoja záhrada bez turistov?“ opýtal sa Strike.

„Bola by krásna,“ vyhlásil pohotovo Polworth. „Máme kopec miestnych návštevníkov a veľa z nich sa k nám vracia.“

Polworth dal nedávno výpoveď z manažérskej pozície v stavebnej firme v Bristole a začal pracovať ako hlavný záhradník vo veľkej verejnej záhrade o kúsok ďalej pozdĺž pobrežia. Polworth bol kvalifikovaný potápač, skúsený surfista a účastník súťaží Ironman. Od detstva bol fyzicky aktívny a nepokojný a ani čas a kancelárska práca ho neskrotili.

„Takže neľutuješ?“ vyzvedal Strike.

„Ani trochu,“ odvetil zápalisto Polworth. „Potreboval som si znova zašpiť ruky. Potrebujem sa vrátiť von. O rok budem mať štyridsať. Teraz alebo nikdy.“

Polworth požiadal o nové miesto bez toho, aby to povedal manželke. Keď mu ho ponúkli, dal výpoveď, šiel domov a postavil rodinu pred hotovú vec.

„Penny ti už odpustila?“ opýtal sa Strike.

„Ešte vždy mi raz za týždeň povie, že sa chce rozvieť,“ odvetil ľahostajne Polworth. „Bolo však lepšie predostrieť jej to ako fakt namiesto zbytočných hádok, ktoré by trvali päť rokov. Všetko dobre dopadlo. Deťom sa páči v novej škole a Pennina firma jej umožnila presun do kancelárie vo veľkom meste.“ Polworth nenarážal na Londýn, ale Truro. „Je šťastná. Len si to nechce priznať.“

Strike v duchu pochyboval o pravdivosti tohto tvrdenia. Nezaujím o nepríjemné fakty išiel ruka v ruke s Polworthovou záľubou v nebezpečenstve a idealistických cieľoch. Strike mal však dosť vlastných problémov

a nepotreboval sa zaťažovať ešte aj Polworthovými, a tak zdvihol pohár s pivom. „Nuž, všetko najlepšie, kamoš,“ predniesol v nádeji, že Polworth nezačne zasa hovoriť o politike.

„Vďaka,“ povedal Polworth a štrngol si s ním. „Aké má podľa teba Arsenal šance? Myslíš, že sa kvalifikuje?“

Strike pokrčil plecami, lebo sa obával, že keď začnú rozoberať možnosť, že sa jeho londýnsky tím dostane do Ligy majstrov, znova sa vrátia k tomu, že nie je dosť oddaný Cornwallčan.

„Čo ty a vzťahy?“ zmenil Polworth tému.

„Nič,“ odvetil Strike.

Polworth sa uškrnul.

„Joanie si myslí, že skončíš so svojou obchodnou partnerkou. S tou Robin.“

„Ale čo?“ zatiahol Strike.

„Vyjadřila sa tak, keď som ju bol predminulý víkend pozrieť. Kým som im opravoval Sky Box.“

„Nespomínali, že si im pomohol.“ Strike znova naklonil pohár k Polworthovi. „Bolo to od teba milé, kamoš, ďakujem.“

Ak dúfal, že priateľa odradí, neuspel.

„Obaja. Ona aj Ted,“ pokračoval Polworth. „Obaja si myslia, že skončíš s Robin.“

Strike neodpovedal, Polworth prítvrdil. „Takže medzi vami nič nie je?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Ako to?“ Polworth sa znova zamračil. Rovnako ako v prípade cornwallskej nezávislosti, aj teraz podľa neho Strike odmietal dosiahnuť jasný a lákavý cieľ. „Je to kus. Videl som ju v novinách. Možno nie je na rovnakej úrovni ako milady Besná,“ pripustil. Túto prezývku dal Strikeovej bývalej snúbenici už dávno. „Na druhej strane, aspoň nie je padnutá na hlavu, však, Krpec?“

Strike sa rozosmial.

„Lucy ju má rada,“ dodal Polworth. „Vraj by ste sa k sebe dokonale hodili.“

„Kedy si sa rozprával s Lucy o mojich vzťahoch?“ opýtal sa Strike už menej prívetivo.

„Zhruba pred mesiacom. Prišla aj s chlapcami na víkend a my sme ich pozvali na grilovačku.“

Strike mlčky popíjal.

„Vraj si dobre rozumiete,“ domrzal Polworth, nespúšťajúc z neho zrak.

„Hej, rozumieme,“ prisvedčil Strike.

Polworth s očakávaním zdvihol obočie.

„Všetko by sa tým posralo,“ vysvetlil Strike. „Nebudem riskovať agentúru.“

„Jasné,“ zamrmal Polworth. „Ale si v pokušení?“

Zavládlo ticho. Strike starostlivo odvracal zrak od tmavovlasej ženy a jej spoločníčky. Bol presvedčený, že sa zhovárajú o ňom.

„Možno mi to už párkrát napadlo,“ pripustil. „Práve však prechádza nepríjemným rozvodom, beztak spolu trávime polovicu času a som rád, že je moja obchodná partnerka.“

Vzhľadom na ich dlhoročné priateľstvo, hádku o politike a Polworthove narodeniny sa snažil nedať ani náznakom najavo, ako ho otázky na túto tému vytáčajú. Každý, kto bol po svadbe, začal zúfalo tlačiť do manželsva aj všetkých ostatných – bez ohľadu na to, akú zlú reklamu robil tejto inštitúcii vlastným príkladom. Aj Polworthovci zjavne existovali v nepretržitom stave vzájomného nepriateľstva. Penny pred Strikeom nazývala svojho manžela „ten chuj“ častejšie ako menom a Polworth často po večeroch zabával priateľov veselými podrobnosťami o tom, ako sa mu darí plniť vlastné ciele a záujmy na úkor alebo napriek námietkám svojej ženy. Obaja pôsobili najspokojnejšie a najuvoľnenejšie v spoločnosti rovnakého pohlavia a pri tých zriedkavých príležitostiach, keď Strikea pozvali k sebe domov, sa hostia vždy prirodzene rozdelili: ženy sa zhromaždili v jednej časti domu a muži v druhej.

„A čo sa stane, keď Robin zatúži po deťoch?“ opýtal sa Polworth.

„Podľa mňa ich nechce,“ odvetil Strike. „Má rada svoju prácu.“

„To hovoria všetky,“ vyprskol odmietavo Polworth. „Koľko má teraz rokov?“

„Je od nás o desať rokov mladšia.“

„Zatúži po deťoch,“ zopakoval s istotou Polworth. „Ako každá. A na ženy to prichádza skôr. Tikajú im biologické hodiny.“

„No, so mnou ich mať nebude. Ja deti nechcem. V každom prípade, čím som starší, tým menej mám pocit, že som vhodný na manželstvo.“

„Aj ja som si to o sebe myslel, kamoš,“ utrúsil Polworth. „No potom som si uvedomil, že som sa mýlil. Nevrazil som ti, ako to bolo? Ako som nakoniec požiadal Penny o ruku?“

„Tuším nie,“ odvetil Strike.

„Nikdy som ti nerozprával o tom Tolstojovi?“ Polwortha očividne prekvapilo, že to vynechal.

Strike, ktorý sa chcel napiť, užasnuto spustil ruku s pohárom.

Polworth bol síce bystrý, ale pohádka všetkými znalosťami, ktoré sa nedali okamžite prakticky použiť, takže sa už od základnej školy vyhýbal všetkým tlačným materiálom okrem technických manuálov.

„Tolstoj,“ zopakoval, keď si zle vysvetlil Strikeov výraz. „Ten spisovateľ.“

„Hej,“ zahundral Strike. „Vďaka. Čo má Tolstoj spoločné...?“

„Už sa k tomu dostávam. Druhý raz som sa rozišiel s Penny. Furt omieľala, že sa chce zasnúbiť, no ja som to tak necítil. Sedím v krčme a rozprávam kamošovi Chrisovi, že mám plné zuby toho, ako mi furt hovorí, že chce prsteň. Pamätáš sa na Chrisa? Veľký šušlavý týpek. Stretol si sa s ním na Rozwyniných krstinách.“

V každom prípade, pri bare sedí aj nejaký ožratý starý chlap – nejaký buzík s vlnitými vlasmi v menčestrovej bunde. Úprimne povedané, hrozne ma serie, lebo vidím, že nás počúva. Pýtam sa ho, na čo, kurva, čumí, a on mi pozrie rovno do očí a hovorí: ‚Niesť bremeno a robiť pritom niečo rukami sa dá len vtedy, keď je bremeno priviazané na chrbte. Ožeň sa a uvoľniš si ruky. Ak sa neoženíš, nikdy ich nebudeš mať voľné. Pozri na Mazankova, Krupova. Pokazili si kariéru pre ženy.‘

Myslel som, že Mazankov a Krupov sú jeho kamoši. Opýtal som sa ho, čo tým chce, kurva, povedať. Vysvetlil mi, že cituje toho spisovateľa Tolstého.

Dali sme sa do reči a poviem ti, Krpec, ten okamih mi zmenil život. Rozsvietilo sa mi,“ pokračoval Polworth a ukázal nad svoju plešivejúcu hlavu. „Vďaka nemu som všetko pochopil. Dilema každého muža, kamoš. Sedím tam vo štvrtok večer a snažím sa niekoho zbaliť, aby som mohol